

Endelig i Norge! Foran Ullevål skole.

Klar for Kongens hjemkomst.

Klare for kamp

KOMPANIET BLE SAMLET PÅ WATERLOO STATION I LONDON FOR TRANSPORT TIL Q CAMP HVOR 6. AIRBORNE VAR STASJONERT. NATTHOPP FRA BALLONGSTO PÅ MENYEN FULGT AV "AIRBORNE BATTLE DRILL" OG "CONTAINER DRILL". RYKTENE GIKK VILT: SKULLE DE NÅ ENDELIG KOMME I STRID? MORALEN STEG I TAKT MED RYKTENE, MEN KOMPANISJEFEN KAPTEIN DYCKERT MÅTTE TIL SLUTT INNSE AT DEN NORSKE REGJERINGEN I LONDON IKKE VILLE BRUKE YTTERLIGERE STYRKER FRA BRIGADEN UTENFOR EN INNSATS FOR FRIGJØRINGEN AV NORGE.

KJELL T. OLSEN D-26 **TEKST**
RAMMEMAKERIET OG OLAV BAANN **FOTO**

Det bar tilbake til Bulford ved Manchester for mer trening. Trøstesløs leir og utrøstelige fallskjermssoldater som ikke kom i kamp. Stor fallskjermøvelse på bataljonsnivå ble arrangert og etter masse forberedelser som var så ekte at ryktene om innsats tok til å vandre igjen. Febrilsk aktivitet fulgte og før dagry var kompaniet på plass og gjennomførte et taktisk natthopp med fullt utstyr i mørket. Det var omkomne i øvelsen men de norske kom seg

igjennom, spredt over et stort område, men med bare et par brukne ben på samme kar, anså de seg som heldige.

Så var det forflytning til Nord Skottland, til en liten fiskerlandsby ved navn Avoch. Her hadde den lokale baker syv døtre av god kvalitet og det ble sagt at de gikk som varmt hvetebrød! Leiren var av det "trøstesløse glisne Nissen hytter" slaget og innbød ikke til brakkesjuke! Etter et høydepunkt i kamptrening og fysisk styrking var KP.F nå på sitt høyeste nivå og klar for kamp! Når ordren om forflytning til Ringway kom var de sikre på at nå ble

det action! Etter en lang transport til Camp D og en intens trenings- og oppfriskningsperiode med flere taktiske hopp og trening av kompaniets nye mannskaper, bar det tilbake til Bulford og 6. Airborne Division.

Nå da, nå måtte det vel bli innsats! En øvelse med kronprins Olav som tilskuer ga disse ryktene ny fart. Men nei! Tilbake til Skottland hvor kompaniet spilte en fremtredende rolle i en stor brigadøvelse i regn og kulde over fjell og dal. Etter hvert ble en syk og sliten kaptein Edvard Dyckert avløst av kompaniets respekterte NK, kaptein Ole Jakob Bangstad, den senere general og skiskytter og idrettspresident. På vårparten i 1944 dro kompaniet til Keevil Camp hvor det myldret av fallskjermoldater, både amerikanske og engelske, som var tilbake etter innsats i Tunis og på Sicilia. Her ble det mye trening og hopping, men også gode besøk i den nærmeste byen, Trowbridge, 7 km unna. Passe aftensmarsj for tørste fallskjermoldater.

Stor øvelse med andre tropper fikk fart på ryktene om aktiv innsats – men nei, alle veier fører tilbake til Dall Camp i Skottland!

Øvelser – ofte med skarp overskytning og uendelige marsjer – ble igjen rutine i den grå hverdagen som preget kompaniet høsten 1944 mens deres allierte fallskjermkamerater sto i full innsats på kontinentet etter invasjonen i Normandiet. Tiden gikk, noen giftet seg. Andre fikk perm og gratis reise på toget, så litt adspreselse ble det. Et fenomen av en krigsløv vedtatt i 1942 innvilget de som hadde vært utenlands i tre år eller mer ensidig skilsmisse for så å gifte seg på nytt, selv om de var gift fra før og hadde familie hjemme i Norge. Olavs venn gjorde nettopp dette og møtte igjen sin norske hustru ved hjemkomsten til Norge! Olav selv syntes livet i England var bra, med

unntak av kosten når denne ikke var laget av kompaniets norske kokker. Den fysiske trening var av virkelig klasse. Og de fallskjermoldatene kom i form, så god form at det var nesten utrolig. Det het om Kp. F at de var den av norske avdelinger i England som var i best fysisk form! Det var ikke tomt skryt.

Hjemme

En dag forsvant kompaniets tunge tropp, oppsatt med tretoms BK for spesialtrening med en annen avdeling.

Så begynte spesialtreningen for operasjoner i Norge for resten av kompaniet. Kompanisjefen, major Bangstad, skulle lede fortroppen i en operasjon på Norge. Endelig! Fortroppen ble etter spesialtrening i sabotasje, klar for sitt oppdrag. Dette var avskjæring og stenging av jernbaneforbindelsen mellom Nord og Sør Norge på angitt sted i Nord Trøndelag, for overføring av tyske tropper. Fortroppen besto av 16 mann. Mye dårlig vær hindret starten, men 23. mars 1945 om kvelden var alt klart og de tok av med tre firemotors Stirling. 35 miles fra målet har flytelegrafisten kontakt med mottakelseskomiteen på Ørevatn i Jomafjell, helt inntil svenskegrensen, i Røyrvik kommune. Ved rødt lys og "Action station" gikk containerne og på grønt lys og "GO" gikk de norske fallskjermoldatene og til sist pakkene som var lagret inne i flyet. 85 fallskjermjer i alle farger dalte sakte ned mot mottagelseskomiteen. Det var den 24. mars kl 0400.

"Waxwing" var ankommet og igang med sine oppdrag. Kp.F var i eget land!

Med våt snø og vanskelige forhold. Men de var hjemme!

Etter hvert fikk de frem skiene sine fra containerne og begynte det møysommelige innsamlingsarbeidet av fallskjermjer og materiell. De fant seg et leirsted i

Fallschirmkompaniet oppstilt på Gimlemoen juni 1945.

skråningen opp mot svenskegrensen på nordsiden av vannet. Her grov de seg ned i snøen og ble i to uker.

Milroy kontaktene skaffet veivisere og lange rekognoseringssturer ble gjennomført for å skaffe seg oversikt over terreng og egnede sabotasjesteder. Feilleveranser i containerne ble oppdaget og nytt forsyningsdropp kom prikkfritt tre uker senere. Men ikke resten av kompaniet! De lå til å begynne med værfast i England og senere når været ble bedre, tilsa krigssituasjonen at de allierte hadde situasjon Rankin C, kapitulasjonsalternativet, foran seg og ytterligere sabotasje av andre objekter ble stoppet. Men "forpartiet" klarte å holde jernbanen avskåret

helt frem til frigjøringen! Det hadde vært lange marsjer på ski med tunge bærer på inntil 50 kg (!) av mat, sprengstoff og våpen. Men den knallharde treningen over år i de skotske fjell betalte seg og gutta klare brasene og holdt ut.

I England oppsto i Kp. F noe som ble kalt mytteri, en frustrasjon over den norske regjering som ikke ville slippe til kompaniet i frihetskampen. Med kompanisjefen i Norge på oppdrag, ble ikke situasjonen roet ned, men eskalerte i trass over manglende forståelse. Men med noen unntak gikk det over og kompaniet satte seg på Stirlingflyene for å reise hjem til Norge i operasjon "Doomsday" under britisk kommando og endelig som del av 1. Airborne Division. *Fortsettelse i neste nummer.*